

Tapasztalatcsere

Szovjet egészségügyi delegáció látogatott a Szegedi Orvostudományi Egyetemre május 30-31-én. Az egyetem rektora dr. Petri Gábor egyetemi tanár, akadémikus és a rektori tanács tagjai fogadták a vendégeket dr. Mihail Neszterovics Umoviszti egyetemi tanárt, a Kijevi Orvostovábbképző rektorát, dr. Ludmila Petrovna Ternovszkaját és dr. Anatolij Ivanovics Toropce-

vet, a Moszkvai Egészségügyi Minisztérium főosztályvezetőit. A szovjet vendégek kétnapos látogatásuk alatt tanulmányozták az orvosképzés, a továbbképzés, valamint az egészségügyi szakdolgozók képzési rendszerét, megismerkedtek az Orvostudományi Egyetem tervezési és pénzügyi munkájával, s több klinikát és intézetet is megtekintettek.

Elismerések oktatóinknak

Dr. Kedvessy György tanszékvezető egyetemi tanárnak, az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete alelnökének a Szakszervezetek Országos Tanácsának Elnöksége Szakszervezeti Munkáért kitüntető jelvény arany fokozatát adományozta. A kitüntetéssel Kedvessy professzor szak szervezeti, valamint sok év óta végzett egyéb társadalmi és szakmai munkásságát részesítették elismerésben.

kének tudományos főmunkatársa a Bolgár Népköztársaság budapesti nagykövetségén a Cirill- és Method-émlékéremet vette át, a bolgár kultúra magyarországi terjesztésében végzett érdemeiért.

Dr. Varró Vince egyetemi tanárt, az I. sz. Belgyógyászati Klinika igazgatóját a Lengyel Gastroenterológiai Társaság Lódzban tartott kongresszusán a Társaság tiszteletbeli tagjává választotta.

H. Tóth Imre, a József Attila Tudományegyetem orosz tanszé-

Iraki delegáció a SZOTE-n

Iraki vendégek látogattak május 29-én a Szegedi Orvostudományi Egyetemre. Dr. Cserhádi István egyetemi tanár, általános rektorhelyettes fogadta Sabri Mutart, az Iraki Közszoigazgatási és Egészségügyi Dolgozók Szövetségének Irodájának képviselőjét, valamint a delegáció két tagját, Nasid Hadit és Ali Mohamedet.

szervezetének megyei titkára és Szurovi Margit, az ODSZ nemzetközi osztályának munkatársa, a vendégeket dr. Cserhádi István tájékoztatta az egyetem feladatairól, működési rendjéről, majd dr. Vetró Gábor szakszervezeti titkár, az egyetem szakszervezeti tanácsának és különféle bizottságainak tevékenységéről szólt. A vendégek megtekintettek több klinikát, s ellátogattak a vértranszfúziós állomásra is.

Elkísérte a vendégeket az egyetemre dr. Albert Sándor, az Orvosegészségügyi Dolgozók Szak-

Szerződéskötés

A József Attila Tudományegyetem és az Odesszai Állami Mecsnikov Egyetem között fennálló barátsági és együttműködési szerződés keretében dr. Antalffy György, a JATE rektora és dr. Székely Sándor az egyetem pártbizottságának titkára június első napjaiban látogatást tett a szovjetunióbeli testvér-

egyetemen. Az odesszai egyetem vezetőivel értékelték a két intézmény közötti kapcsolatokat, azok eredményeit, megvizsgálták az együttműködés kiszélesítésének további lehetőségeit, s újabb két évre szóló barátsági és együttműködési szerződést írtak alá.

A főiskola új KISZ-titkára

Új KISZ-titkárt választottak a közelmúltban a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola küldöttgyűlésén Márton József III. éves matematika-fizika szakos hallgató szemléjében.

is örültem, hogy bizalmat kaptam. — Min szeretnél változtatni? — Akadnak értelmes emberek, akik kissé a háttérben maradtak. Kialakult a gyakorlat, hogy a KISZ-bizottság tagjai csinálnak mindent, az alapszervezetek kezdeményezései nem kapnak megfelelő teret. Ennek tulajdonítható, hogy egyik-másik rendezvényt a hallgatók nem érzik magukénak.

— Bár a főiskolán sokan ismernek, talán nem árt, ha a beszélgést bemutatkozással kezdjük... — Szegedi vagyok, 19 éve élek a városban. Itt jártam általános iskolába, a Ságvári gimnáziumban érettségiztem 1975-ben. Egy évig katona voltam, utána kerültem a főiskolára.

— Nem passzivitásról van szó? — Arról is, de mi sem tettünk meg mindent, hogy javítsuk a kapcsolatot. Többnyire utasításokat adtunk, ahelyett, hogy az előkészítésben is jobban bevonjuk volna a vezetőséget és az alapszervezeteket. Emellett sokszor nem a minőség, hanem a mennyiség került előtérbe. Talán felesleges részleteznem, hogy nem elég ha rendezünk három politikai vitakört egy félévben. Az a lényeg, hogy a KISZ-tagok egymás között fontos dolgokról, értelmesen vitakozzanak.

— KISZ-es pályafutásod hogyan alakult?

— Szerinted hol van szükség javulásra? — Mindenekelőtt az érdekvédelmi és tanulmányi munka vonatkozásában. Az utóbbinál a gyakorlati megvalósítás már régóta az akcióprogram célkitűzései mögött marad. Az érdekvédelemben megvannak a megfelelő fórumok, fontos, hogy kialakítsuk a KISZ-bizottság állásfoglalását, ezáltal mellőzve az ötletszerűséget. Fokozott gondot kell fordítanunk a hallgatók képviselőinek felkészítésére is. Lényeges kérdés, hogy jobban bekapcsoljuk a munkába az oktatói-dolgozói KISZ-alapszervezetet. Ez elősegítené az oktatói-hallgatói kapcsolatot javulását, s ők is jobban képviselhetnék érdekeiket a KISZ-bizottságon keresztül.

— 1973 óta vagyok KISZ-tag, középiskolában egy évig a KISZ vb sportfelelőse voltam, később egy vertikális alapszervezet titkára. A honvédségnél én lettem az alakulat társadalmi munka felelőse.

A beszélgetésből csak a legfontosabb gondolatokat emeltük ki. Úgy tűnik, az új titkár, az új vezetés kritikus szellemében, javító szándékkal látott munkához. A hallgatók látják hasznát, ha elképzeléseiket meg is tudják valósítani.

— Főiskolán milyen tisztségeid voltak?

FUTÓ GYÖRGY

— Előbb a „mat-fizes” alapszervezetben, beválasztottak a KISZ-bizottságba, majd a matekos csúcsbizottságba és a Politikai Képzési Munkabizottság tagja lettem. 1977 óta vagyok párttag, 1978 tavasza óta a hallgatói pártcsoport vezetője, s egy évig a KISZ-bizottság titkárhelyettese voltam. Tavaly ősszel megkaptam a KISZ KB Dicséret oklevelét.

— Minek tulajdonítod, hogy téged választottak titkárnak? — Amikor, mint alapszervezeti titkár vettem részt a KISZ-bizottság munkájában, csak apró feladatokat kaptam, volt időm sok mindennel foglalkozni. Sok emberrel beszéltem, olyanokkal is, akiknek voltak értékes ötleteik, de valahogy mégis „kivülálló” maradtam. Voltam kollégiumi felelős és munkavezető az ősi mezőgazdasági munkán — sokan megismerhettek.

— Milyennek tartod a főiskola KISZ-eletét? — Három év alatt elég jól megismertem, s azt hiszem van néhány terület, ahol lehet javítani. Vannak elképzeléseim, ezért

Magyar—csehszlovák barátsági nap

A Hazafias Népfrent Csongrád megyei és Szeged városi bizottsága június 5-én Szegeden magyar—csehszlovák barátsági napot rendezett. Ebből az alkalomból Szegedre érkezett dr. Csernák Alexander, a Csehszlovák Szocialista Köztársaság budapesti nagykövetségének kultúrta-ncosa, Pavol Gombos, a budapesti Csehszlovák Kultúra igazgatója és Mata Mihály, a Csehszlovák Kultúra munkatársa. A vendégek a megyei és városi népfrent vezetők társaságában látogatást tettek a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán. Dr. Moholi Károly főigazgató tájékoztatta őket az intézmény oktató-nevelő munkájáról, Bacsa Pál adjunktus pedig a szlovák tanszék tevékenységéről.

gyei pártbizottság tagja, Szántó Tivadar, a városi pártbizottság osztályvezetője, Prágai Tibor, a városi tanács általános elnökhelyettese, Molnár Sándor, a népfrent megyei titkára és Baiki József, a KISZ városi bizottságának titkára. A barátsági nagygyűlés a magyar és csehszlovák himnusszal kezdődött, majd dr. Berencsi György egyetemi tanár, a népfrent városi elnöke megnyitotta szavai után dr. Moholi Károly mondott beszédet. Szólt Magyarország és Csehszlovákia történelmi múltjának közös vonásairól. Felelevenítette a fasiszmus elleni harcot. Emlékeztetett arra, hogy a fasiszta uralom bosszúból elpusztított két községet, Lidicét és Ležáktyt. Beszélt az 1945 utáni évtizedekről, az új csehszlovák állam eredményeiről, és a csehszlovák—magyar kapcsolatokról. Hangsúlyozta, arra törekszünk, hogy tovább erősítsük

népeink barátságát és a proletár internacionalizmust.

Ezután dr. Csernák Alexander szólt fel, felidézve a 37 évvel ezelőtti eseményeket, s emlékeztetve arra, hogy a világon még ma is vannak fasiszta csoportok, amelyek ellen minden erőnkkel küzdeni kell. Szólt a Csehszlovák Szocialista Köztársaság eredményeiről, a csehszlovák és magyar nép egyre mélyülő barátságáról és együttműködéséről.

A nagygyűlés végén a főiskola I. sz. Gyakorló Általános Iskolájának Bartók Gyermekkórusa és a Radnóti Kör adott műsort. A nagygyűlés után Lidice falu lerombolásának évfordulója alkalmából koszorúzási ünnepséget tartottak a Tanácsköztársaság Itján levő Lidice emlékműnél, ahol a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola képviselői is elhelyezték a kegyelem virágait.

Pillanatképek a „nagy hajtásról”

Többszöri próbálkozás után délután végre sikerült elérnem, hogy a portás kapcsolja a szobámat. Hamar kiderül, alig néhány perccel fejezte be a vizsgáztatást. — Hogy milyen volt a „mai termés”? — ismétli kérdésemet elgondolkozva — Igazán meg vagyok elégedve! Ne értsen félre: ma, szinte kivétel nélkül csupa jól felkészült ember volt nálam. Velük öröm dolgozni.

kat. Akadnak, akik a hatásosabb összpontosítás érdekében elválnak a csoporttól. Időnként azonban vissza-visszatérnek, hátha olyan dolgról esik szó, ami számukra még ismeretlen. A beszélgetésből az is kiderül, a kis társaság tagjai: levelezősök, esti és nappali tagozatosok vegyesen. Nyílik az ajtó, a vizsgázottakat pillanatok alatt körbefogják. Záporoznak a kérdések az oktató

bálom bepótolni mindazt, amit az újságolvasásban meg a moziban elmulasztottam. Esetleg egy kis mulatásról is szó lehet. Megtehetem, hiszen még májusi irunk, s már csak két vizsgám van hátra. Úgy érzem, a nehezén túl vagyok.

Abban is egyetértünk mindketten: a „kikapcsolódást” nem szabad túlzásba vinni. Az ember észre sem veszi, s a felkészülésre való napok oly hirtelen elfogynak!

„Mindenkinek másképp csinálja”

— E szerint voltak rosszabb napok is?

hangulatáról, a tételekről. Majd — az érdemjegytől függően — a gratulációk vagy sajnálkozások következnek, végül a hagyományos diákkívánságok az újabb „eresztésnek”.

— Mi tagadás volt, amikor csaknem elkeseredtem. Csak egyetlen napon hatan kértek hallgatást, s ugyanakkor négy hallgató feleletét kellett elégtelennek minősítenem. Persze még kevés telt el ebből a vizsgaidőszakból ahhoz, hogy általános kép alakuljon ki.

Ez természetesen is, hiszen a közös vizsgának is megvannak a mindenki számára egyaránt kötelező iratlan szabályai, függetlenül kortól, nemtől, tagozattól.

— Ön szerint befolyásolja-e a váratlanul nagy meleg a vizsgáztatást?

A szigorlati eredményhirdetésről özönlenek ki a hallgatók az egyik legszigorúbbnak tartott professzor szobájából. Kötők van P. is, akinek örömtől sugárzó arca nyomban elárulja: jól sikerült!

— Nem hiszem, hogy számotékvó hátrányos hatása lenne. Inkább a vizsgaidőszak gyorsabb befejezésére ösztökéli a diákokat, hogy minél hamarabb élvezhessék a napsütést, a nyári szabadságot.

— Nagy volt a tét — magyarázza —, hiszen e miatt kellett évet ismételnem. Olyan ideges voltam, hogy először nem is hallottam, milyen jegyet kaptam. Aztán a többiek megnyugtattak.

— Engedjen meg egy kis jótétet: mit csinálna Ön most a legszívesebben?

— Ezek után hogyan tovább? — Most három napos szünetet tartok a tanuláskan. Megpró-

— Most szívesen meginnék egy pohár jó hideg sört.

— Úgy gondolom, a vizsgáztatás helyett. — Hirtelen annyit minden jut az eszembe, hogy válaszolni sem tudok. Így nem marad más, mint a munka. Jobb, ha a diákokat kérdezi meg erről, ők biztos sok érdekes dolgot mondanak majd! — Am, a diákokat most egészen más foglalkoztatja...

— Ezek után hogyan tovább? — Most három napos szünetet tartok a tanuláskan. Megpró-

Másnap. A folyosókon nagy a jövés-menés. Az ünnepőbe öltözött fiúk-lányok, de meglelt férfiak és asszonyok is izgatottan várják, hogy sorra kerüljenek. Az egyik sarokban nagyobb csoport verődik össze. Rögtön látszik—hallatszik a felkészülés legutolsó fázisánál tartanak. Némelyikük lázasan lapozgatja a tankönyveket, mások a tanár legkedveltebbnek tartott kérdéseiről faggatják a beavatottabb-

Idégtépés a folyosón...

□

Z.-vel a főiskolások kedvelt „tanszékén”, a Békében találkozom, június első napjainak egyikén. Az asztalon levő üres és félig telt palackok alapján nem nehéz megállapítani: sikeres vizsgáját ünnepli.

Z. azonban rám cáfol: — Nem egészen pontos a megfogalmazás. Sikeres vizsgaidőszakot!

— Ilyen korán befejezted? Biztos sokan irigyelnek.

— „Mentségemre” legyen mondván, mindössze három vizsgám volt. De azért nem volt olyan könnyű a dolgom, kettő ugyanis szigorlat. Mégsem ez volt a döntő szempont. Meghívtást kaptam egy június elején kezdődő táborba, ezért is siettem annyira.

— Úgy érzed mindig maximális volt a tudásod?

Válaszképpen az indexét mutatja, melyben három jeles díszelleg. Aztán gyorsan hozzátesszi:

— Persze szerencsém is volt. Az egyik tanár például nagyon rendes volt hozzám. Ejszaka sokáig fennmaradtam, s túl későn mentem vizsgázni. Felkerestem a lakásán, és ő fogadott, meghallgatott. Különben aligha jutottam volna el a táborba.

Z. számára tehát véget ért az idei tanév. Azon kivételes csoporthoz tartozik, amelynek tagjai egyszeri nekirugaszkodással, nagy lendülettel törekcsenek arra — miként azt az írás elején megszólaltatott tapasztalt oktató mondta —, „hogy minél hamarabb élvezhessék a nyári szabadságot.

Nekik, a vizsgázók között érvényes iratlan szabályoknak megfelelően, ezután is gratulálunk, a többieknek pedig további vizsgáikhoz: kéz- és lábtörést!

SZ. Z.